

ESKİ DEFTERLER AÇILIYOR

"Bazı defterler vardır ki... sayfalarının arasından kan sızar."

Gökkurt, duygusuz ve aksi biri olarak tanınsa da, o ufak tefek çifti gerçekten sevmiştir. Onları kendi ailesinden bir parça gibi görmüştü.

Banu Hanım'ın iç ısıtan gülümsemesini düşündükçe...

Sami Bey'in Herkül'ü zapt etmeye çalışırken düştüğü gülünç hali hatırladıkça...

Kalbindeki hüznün ve öfke yeniden alevlendi.

Onlar ölmeyi haketmemişlerdi.

Bu düşünce zihnine mız gibi çakıldıkça, deliye döndü.

Bahçedeki tahta sandalyeyi kaptığı gibi bütün gücüyle duvara fırlattı. Sandalye parçalanırken içindeki öfke biraz olsun yatıştı.

Yöntem belliydi: Mafya işi gibi, enselerinden tek kurşunla infaz edilmişlerdi. Ama Gökkurt buna ihtimal vermiyordu.

O çiftin mafyayla uzaktan yakından alakası olmadığından emindi.

Gizli bir kiralık katil olarak, böyle bir olasılığın doğru olmasının imkanı yoktu. Onların, bırak mafyaya bulaşmayı... adını duysalar kaçarak uzaklaşacak insanlar olduklarını biliyordu.

O halde geriye tek bir ihtimal kalıyordu:

İstihbarat örgütleri ya da derin devlet.

"Ama neden?" diye düşündü.

Hafızasını biraz zorladı. Çiftin ne iş yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Geçmişte yaptıkları bir sohbeti hatırladı. Uydularla ilgili bir şeylerden söz etmişlerdi. Ama detayları aklında kalmamıştı.

Ancak Gökkurt o zaman onları tam dinlememişti, bu yüzden detayları hatırlamıyordu.

Yine de bir şeyi kesin olarak hatırlıyordu:

İkisi de TÜBİTAK'ta çalışıyordu.

Ve TÜBİTAK gibi bir kurumda çalışmak, bazen farkında olmadan tehlikeli bilgilere ulaşmak anlamına geliyordu.

Demek ki istemeden de olsa bir şeye bulaşmışlardı.

İlk işi, bu işin ne olduğunu bulmaktı. Saniyeler içinde zihninde bir plan oluştu. Yavaş adımlarla eve doğru yürürken, yapılacaklar listesini kafasında netleştirdi.

Ama en önemli madde belliydi:

Ne pahasına olursa olsun, o iki zavallının katillerini bulacak... ve onları çıplak elleriyle paramparça edecekti.

Bir anda durdu, yön değiştirdi. Bahçenin uzak köşesindeki açıklığa doğru yürüdü. Çitlerin önüne geldiğinde, yan komşusunun villasına baktı.

Sundurmaya açılan odanın penceresi açıktı. İçeride 15-16 yaşlarında, kulaklarında büyük bir kulaklıkla bilgisayar oyunu oynayan bir çocuk oturuyordu.

Yerden bir çakıl taşı aldı. Ve çocuğa doğru fırlattı.

O küçük nesne, havada hızla süzüldü ve tam çocuğun kafasına isabet etti.

Acıyla irkilen genç, yana devrildi. Ama hızla toparlandı. Kafasını ovalarken dışarı baktı...

Ve o gözlerle karşılaştı.

Gökkurt'un delici bakışlarıyla.

O an, genç adamın süngüleri düştü. Yüzündeki kızgınlık ifadesi bir anda silindi ve yerini bir korku maskesine bıraktı.

Oğlan, Gökkurt'tan ölesiye korkuyordu.

Çocuğun adı **Tunç**'tu.

Geçmişte, Gökkurt tarafından birkaç serseriden kurtarılmıştı. Ama bu iyiliğin bedeli ağır olmuştu.

O günden sonra, yaşlı adamın arada sırada verdiği işlerden kaçamaz olmuştu. İçinden kendine söverken, bir kez daha kaderine boyun eğdi.

O yaşlı adamdan ömür boyu kurtulamayacağından emindi.

Gökkurt'un konuşmayacağını bildiği için söze kendisi girdi: "**Bu sefer ne yapmam lazım?**" diye sordu.

Yaşlı adam, sanki konuşmak tüm enerjisini tüketiyormuşçasına kısa ve net bir şekilde cevap verdi:

-- **Bana bir internet sitesinde profil açıp, bir kullanıcıya mesaj atacaksın.**

Tunç, kısa bir duraksamadan sonra, cevap verdi: "**Kolay iş.**" dedi. "**Hangi site?.**"

Yaşlı adam, bir kaç saniye bekledi. Belli ki sitenin adını hatırlamıyordu. En sonunda "**Burada bekle**" diyerek hızla eve doğru yöneldi.

Tunç, Gökkurt'un o korkutucu gözlerinden bir süreliğine de olsa kurtulabildiği için memnundu. Derin bir "**Ufff...**" çekti.

Ama sevinci kısa sürdü. Gökkurt çoktan geri dönmüştü.

Tunç, yaşlı adamın yaşına rağmen nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini bir türlü çözememişti. Çaresizlik içinde, Gökkurt'un ilerleyişini izledi.

Gökkurt çitin önüne geldi, kısa ama sert bir komut verdi:

-- **Buraya gel.**

Tunç, çaresizce yaklaştı. Bir idam mahkumu gibi ağır adımlarla yürüdü. Ayakları titreyerek de olsa bahçenin kenarına ulaşabildi.

Daha bir şey söyleyemeden, Gökkurt ona küçük bir kağıt parçası uzattı.

Tunç, kağıdı aldı, göz gezdirdi...

Ve istemsizce güldü. O internet sitesinin namını o bile duymuştu:

www.ikincibahar.cu

Bu, belli bir yaşın üzerindeki kart zamparaların, genç kızlarla (ya da gizli çalışan eskortlarla) randevu ayarladığı bir siteydi.

Ama asıl bomba başkaydı.

Mesaj atılacak kullanıcının ismi "Sarışın Bomba" idi.

Tunç, kıkırdamasına engel olamadı. Okudukları karşısında şaşkına dönmüştü.

Gökkurt gibi biriyle bu tür bir platformu bir türlü bağdaştıramıyordu.

Tam bir şey soracakken... o gözlerle karşılaştı.

Gülümsemesi uçup gitti. Çenesini kapatıp yutkundu.

Takırdayan dişlerinin arasından "**Mesaj olarak ne atmamı istersin?**" diyebildi.

Cevap da bir o kadar garipti:

"Seninle çay içmeyi özledim. Yarın aynı yerde buluşalım."

Tunç, yorum yapmayı aklından bile geçirmedi. "**Tamam, bu akşam hallederim**" dedi. Ama o anda gelen haykırıyla irkildi:

-- **HEMEEEEENN**

Tunç, bir kaç adım geriledi ve iki büklüm bir vaziyette, öldürücü bir darbeyi bekler gibi kıvrıldı.

Özür dilercesine kekelemeye başladı:

-- Tamam, tamam sinirlenme! Hemen hallediyorum!

Gökkurt tek kelime etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Yaşlı adam kolay kolay öfkelenmezdi. Ama öfkelenmişti mi... Önüne çıkan her şeyi yıkar geçerdi.

Bunu bizzat deneyimlemişti.

Beş tane izbandut gibi kabadayıyı tek başına nasıl tarumar ettiğini dün gibi hatırlıyordu. O yüzden, Gökkurt'a karşı hissettiği sadece korku değildi.

İstem dışı bir saygıydı aynı zamanda.

Yaşlı adam uzaklaştığında, bacakları iflas etti. Olduğu yere çöktü, oturdu. Dakikalarca hızlı hızlı soluyarak kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra...

**Gökkurt'un istediği her şey yapılmış, mesaj
yerine ulaşmıştı.**

...

KARŞILAŞMA

"Bazı karşılaşmalar, kelimelerden çok bakışlardan savrulan bıçaklarla başlar."

Ertesi sabah erken saatlerde, Gökkurt Ankara'nın en karanlık sokaklarından birinde, Çinçin Mahallesi'nde izbe bir sabahçı kahvehanesinde oturuyordu.

Geceden kalma karbonatlı bayat çayını yavaşça yudumladı. Kapıyı görebileceği bir masayı seçmişti; her zaman olduğu gibi tetikteydi.

Kahveciyi çok eskiden tanıyordu. Gökkurt'a bir can borcu vardı. Bu yüzden, onun hakkında ölse bile konuşmayacağından emindi.

İçeride, geceden kalmış ve sandalyeye yığılıp kalmış iki adam daha vardı. Alkol kokusu öylesine yoğundu ki, adeta gerçeklikten kopmuşlardı.

Yeni çay demlemeye çalışan kahvecinin çıkardığı tangırtılar dışında içerisi sessizdi.

Havaya sinmiş rutubet ve tuvalet kokusu, Gökkurt'un olağanüstü gelişmiş koku duyusu için tam bir işkenceydi. İçinden küfretti. Ama beklemek zorundaydı.

Beklediği kişi gelene kadar bu rezaleti çekmek zorundaydı.

Acı çaydan bir yudum daha aldı. Tadını maskelemek için içine üç şeker atmıştı ama yetmemişti.

Leke kaplı şekerlikten üç küp daha alıp çayına ekledi. Yavaşça karıştırmaya başladı.

Tam o sırada, kahvehanenin kapısı açıldı.

İçeri giren kişi, buraya ait olmadığı her halinden belli olan uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Üzerindeki takım elbise pürüzsüzdü; hareketleri ise rahattı.

Yabancıdan çok, denetlemeye gelmiş biri gibiydi.

Gökkurt'un kalbi bir anlığına hüznle çarptı.

Adam, babasına o kadar benziyordu ki; az daha ayağa kalkıp ona asker selamı verecekti.

İçeri giren kişi, Komutan Tamer'in oğluydu.

Adam da Gökkurt'u ilk bakışta tanımış gibiydi. Gözleri hızla ortamı taradı, bir istihbaratçı gibi.

Ardından, tereddüt etmeden Gökkurt'un masasına yöneldi ve karşısındaki sandalyeye oturdu. Ceketinin düğmelerini çözüp ellerini masanın üstünde birleştirdi.

Yüzünde sert bir ifade vardı. Lafı dolandırmaya niyeti yoktu.

Soğuk bir tebessümle konuştu:

-- **Şunu söyleyebilirim ki...**

-- **Eski fotoğraflarımıza göre, pek de yaşlanmış gözüküyorsunuz...**

-- **HAKAN BEY.**

Yanlarına çay bırakmak isteyen kahveciye elini kaldırıp **"İstemiyorum"** anlamında bir işaret yaptı. Sonra cümlelerine devam etti:

-- **Babamın o saçma fuhuş sitesindeki hesabı, neredeyse 10 yıldır sessizdi.**

-- **Mailime "Mesajınız Var" bildirimi geldiğinde, şaşkınlıktan neredeyse sandalyemden düşüyordum.**

-- **Açıkçası ben... şimdiye kadar ölmüş olduğunuzu varsaymıştım.**

Gökkurt sessizliğini koruyarak çayını yudumladı. Hakan'ın bu sert çıkışını zaten bekliyordu. Öfke, genç adamın tenine, kokusuna işlemişti.

Gökkurt, bu öfkenin nedenini çok iyi biliyordu.

Komutan Tamer, evlatlık oğlu Gökkurt'u kurtarabilmek için öz oğlu Hakan'ı geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Evet, ikisinin de adı Hakan'dı. İkisi de Tamer'i baba olarak biliyordu.

Biri onu anlıyor ve saygı duyuyordu. Diğeri ise nefret ediyordu.

Öz oğul, bu durumu açıkça dile getirdi:

-- **Şunu anlamanızı istiyorum. Buraya gelmemin asıl sebebi...**

Bir an için dişlerini sıktı.

-- **...ölmüş bir adama verdiğim söz.**

-- **Her ne kadar rahmetli babam çok uğraşmış olsa da...**

-- **Size karşı herhangi bir duygusal bağım yok.**

-- **Bu yüzden, istediğiniz ne varsa onu sizin için halledeceğim...**

Söyleyeceđi şeyin iyice anlaşılması için hafifçe öne eğildi.

-- ...ve sonrasında ise varlığını unutacağım.

Gözleri hafif bir hiddetle çarpıldı:

-- Bu konuda sanırım mutabıgız, değil mi?

Gözleri, Gökkurt'u hücrelerine kadar analiz ediyor gibiydi. Sanki babasının onda bulduğu ama kendisinde eksik kalan “şeyi” arıyordu.

Oysa öyle bir şey yoktu.

Komutan Tamer, vatanına ve görevine sonuna kadar bağlı bir adamdı.

Fakat o katliamın olduğu gece yaşanan trajediyle vicdanı ve görev ahlakı arasında ezilmiş, imkansız bir karar vermek zorunda kalmıştı.

Gökkurt bunu çok iyi biliyordu. Eğer evlatlık oğlunu ölüme terk etmiş olsaydı, bir daha öz oğlunun gözlerine bakamazdı.

İhanetin utancıyla bir oğul yetiştirmezdi.

Ama Hakan bunu bilmiyordu.

Babasının gözünde hep Gökkurt bir adım öndeydi. Ne olursa olsun, Komutan Tamer... onu seçmişti.

O, Komutan Tamer'in kıymetlisiydi.

...

YEMİN GÜNÜ

“Bazen, bir adamın hayatta kalmak için herkesi unutması gerekir... hatta babasını bile.”

Hakan’ın zihni, on altı yaşında evden kaçtığı o güne sürüklendi.

Kapıyı çekip çıkarken tek düşündüğü şey, o lanet olası evden bir an önce uzaklaşmaktı.

Kafasında basit bir plan vardı: Biriktirdiği parayla İstanbul’a gidecek, bir iş bulacak, kendi ayakları üzerinde duracaktı.

Kimseye -özellikle de babasına- ihtiyacı olmadığını herkese kanıtlayacaktı.

Ama işler planladığı gibi gitmedi

Gittiği her iş yerinden eli boş döndü.

Parasını, duvarlarından rutubet akan, böcek dolu bir otel odasında harcadı. O yatakta uyuyabilmenin imkanı yoktu.

Yemek alacak bile parası kalmamıştı.

Ve o gece...

Hakan, gözyaşlarına boğularak Tanrı’ya yalvardı.

Babası Tamer’in onu bulmasını, kollarına alıp eve geri götürmesini istedi.

Ne de olsa bir Yarbay’ın, kendi oğlunu bulması zor olmamalıydı. Babasının ona gerçekten değer verdiğini görmek istiyordu.

Ama babası gelmedi.

Tamer, Gökkurt’u seçmişti.

O gece Hakan’ın kalbi kıskançlık ve nefretle kavruldu.

Babasına, onu kendisinden çalan o üvey kardeşe... herkese lanet etti. Ama zamanla ağlamanın faydasız olduğunu anladı.

Tükürdüğünü yalayıp, başı önde eve döndü.

O günden sonra ne Tanrı'dan ne de babasından bir beklentisi kaldı.

Artık yalnız bir kurttu.

Tek başına hayata tutunacak, düşmeyecek, kimseye muhtaç olmayacaktı.

Öyle de yaptı.

Tırnaklarıyla kazıyarak en tepeye çıktı.

Ama her şeyi kendi başına başardığını düşünürken... bilmediği bir gerçek vardı:

O evden çıktığı andan itibaren... izleniyordu. Nerede olduğu, ne yaptığı zaten biliniyordu.

Komutan Tamer gibi biri, öz oğlunu gözden çıkarmazdı.

O izbe otel odasında yalnız olduğunu zannederken, bir tabur asker binanın çevresindeydi.

Emir bekliyorlardı.

Ama emir gelmedi.

Yarbay Tamer, oğlunun yanına gidebilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama yapamazdı.

Onun tesisten ayrılması Gökkurt'un ölümü demekti.

O an hayatının en zor kararını verdi:

Oğlunu sevmesine rağmen, onu kendi yoluna bırakacaktı. Onu sevdiği için, onu gelecekte koruyabilmek için uzak kalacaktı.

Bunun bedeli ise ağırdı...

Oğlunun kendisinden nefret ederek büyümesine izin verdi.

Askerleri durdurdu.

Her geçen gün, oğlunun biraz daha yıkılışını uzaktan izledi. Oğlunun çaresizliğini, kendi yüreğine kazıdı.

Ama tahmin ettiği gibi oldu.

Hakan, içindeki öfkeyi güce dönüştürdü.

Babaya muhtaç çocuk gitti... Yerine karanlığıyla yürüyen, yenilmez biri geldi.

Eve geri döndüğünde... Ne o şımarık çocuk vardı, ne de babasının sevgisini dilenen bir oğul.

Yüreği alev alev yanıyor, güç damarlarında dolaşıyordu.

O artık babası gibi, yıkılmaz bir adamdı.

O artık bir BÖRÜ'ydü.

Gökkurt, baba ile oğul arasında geçen her şeyi biliyordu.

Ama ağzını açmadı.

O küçük çocuğun, ne büyük acılara ve zorluklara göğüs gerdiğini tahmin edebiliyordu.

Yine de, katlanamadığı bir şey vardı:

Eğer bu adamın damarlarında Komutan Tamer'in kanı akıyorsa, o travmayı çoktan geride bırakmış olmalıydı.

Oysa karşısında hâlâ kırgın bir çocuk gibi duran, yetişkin bir adam vardı.

Hiçbir şey söylemeden çayının son yudumunu aldı. Bardağı sessizce masaya bıraktı.

Sonra gömlek cebinden küçük bir kağıt parçası çıkardı ve umursamaz bir tavırla karşısındaki adama uzattı.

Bu pervasız hareket, öz oğlunu daha da öfkeliendirdi. Gözlerinde bir anlığına alevler parladı. Ama Hakan kendini hemen toparladı.

Yüzüne, saniyeler içinde yeniden soğukkanlı bir ifade yerleşti.

Gökkurt hafifçe sırttı. **“Az da olsa umut var sende,”** diye geçirdi içinden. Adamın gösterdiği profesyonellik hoşuna gitmişti.

“Eh, ne de olsa MİT'in Dış Operasyonlar Başkanı'ndan en az bu beklenirdi,” diye de düşündü.

Hakan, kağıdı bir kaplan çevikliğiyle kaptı ve yıldırım gibi ayağa kalktı.

Hiçbir şey söylemeden, sert ve uzun adımlarla kahvehaneyi terk etti.

Gökkurt, arkasından sırtmaya devam etti. Az önceki tavrını onaylamasa da, onu hep sevmişti.

Öz oğlun bunu asla öyle görmediğini bilse de, Gökkurt kendisini hep onun **“abisi”** gibi hissetmişti. Onu daima kardeşi olarak görmüştü.

Ona güveniyordu.

İstedığı şeyi en kısa sürede halledeceğinden en küçük bir şüphesi yoktu.

Üç gün sonra, komşunun oğlu sessizce yaklaştı. Gökkurt'a haberi verdi. Sitedeki profiline tek satırlık bir mesaj gelmişti.

Çay demlendi

...